

Arrest

nr. 192 973 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 september 2015 België is binnengekomen, diende op 11 maart 2016 een asielaanvraag in. Zij was in het bezit van een Iraaks paspoort, afgegeven op 21 mei 2015 te Bagdad, dat voorzien was van een Frans visum type C geldig van 12 augustus 2015 tot 26 september 2015. Op 5 juli 2016 werd verzoeksters dochter M. geboren te Luik.

1.2. Op 13 januari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 16 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/03/2016

Overdracht CGVS: 31/03/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 8 november 2016 van 9.36

uur tot 13.19 uur. U werd bijgestaan door een tolk Arabisch-Nederlands.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 22 januari 1984. U verklaart een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw beide ouders en uw zes broers en zussen woonde in de Al Ur wijk.

In 2014 sprak uw buurvrouw u over haar neef, M.F.W. (CGVS (...), O.V. (...)) die reeds sinds 2009 in België verbleef. Via haar had u het eerste contact met uw toekomstige man. Na enkele maanden kreeg u via uw buurvrouw het telefoonnummer van M.F.W. Vanaf dan telefoneerden jullie elkaar regelmatig. Na ongeveer drie maanden begon M.F.W. met u over trouwen te spreken. Hoewel u aanvankelijk twijfelde, gezien M.F.W. sjiit was en u schrik had dat uw ouders zijn huwelijksaanzoek hierom zouden weigeren, kon M.F.W. u toch overtuigen. Enige tijd later kwamen zijn moeder, broer en de nonkel langs vaderskant bij uw ouders langs om uw hand te vragen. Uw ouders stonden hier echter weigerachtig tegenover omdat M.F.W. de sjiitische strekking aanhangt. Hierna beslisten u en M.F.W. om zonder hun toestemming te trouwen. Omdat u wist dat uw ouders hier niet akkoord mee zouden zijn, zocht u eerst een manier om Irak te verlaten. U probeerde naar België te komen via gezinshereniging. Dit was echter niet mogelijk omdat uw man niet werkte. Later regelde de familie van uw man een visum voor u waarmee u naar Frankrijk kon reizen. Nadat u dit visum had verkregen, trouwde u voor de rechtbank van Karrada via een volmacht. Een week later had u een religieus huwelijk via de telefoon.

Op 5 september 2015 kwam uw schoonbroer u oppikken. U vertrok zonder dat uw ouders dit wisten. Uw schoonbroer reisde met u mee tot in Turkije. In Turkije had u telefonisch contact met uw ouders, die u vroegen om terug naar huis te komen. U overnachtte eenmaal in Turkije en nam de volgende dag het vliegtuig naar Frankrijk. In Frankrijk stond uw man u op te wachten, waarop u samen met hem de trein naar België nam.

U kwam in België aan op 6 september 2015. U vroeg asiel aan in België op 11 maart 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, een vertaling van uw huwelijksakte, de volmacht waarmee u getrouwd bent en verschillende documenten in verband met uw zwangerschap.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden door uw familie omdat u zonder hun toestemming bent getrouwd.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig.

Om te beginnen moet de laattijdigheid voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming benadrukt worden. Zo verklaarde u – wat eveneens bleek uit het paspoort dat u voorlegde – dat u begin september 2015 aankwam in Frankrijk. Uw man zou u op de luchthaven hebben opgewacht en van daar zouden jullie de trein naar zijn verblijfplaats in België hebben genomen. U diende echter pas een asielaanvraag in op 11 maart 2016, een half jaar nadat u in België aankwam. Gevraagd waarom u een half jaar had gewacht vooraleer asiel aan te vragen, verklaarde u dat u had gehoord dat u beter 6 maanden zou wachten met het aanvragen van asiel gezien u wegens uw Franse visum anders riskeerde naar Frankrijk gestuurd te worden (CGVS p. 13). Deze verklaring volstaat niet. Om te beginnen had uw man de asielprocedure reeds doorlopen in de 2009 - 2010 en werd hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 6 mei 2010. Dit betekent dat hij – en dus ook u – op de hoogte zou moeten zijn van de procedure en van het belang van het tijdig indienen van een asielaanvraag. Daarenboven kan men redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt een belangrijke aanwijzing die de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging – u beweert dat u door uw familie vermoord kan worden bij terugkeer naar Irak – in bijzonder ernstige mate relateert.

Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat uw ouders niet akkoord zouden gaan met het huwelijk tussen u en uw man. Hier zijn verschillende aanwijzingen voor.

Om te beginnen legde u inconsistente verklaringen af omtrent het tijdstip waarop uw schoonfamilie bij uw ouders zou zijn langs gegaan om uw hand te vragen. Tijdens het overlopen van de vragenlijst op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw man zijn oom Abas zou sturen om uw hand te vragen en dat dit 'ongeveer een maand' voor jullie huwelijk was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Gezien jullie volgens uw verklaringen getrouwd zijn in 2015 (CGVS p. 15) – wat wordt bevestigd door de huwelijksakte die u voorlegt waarop staat dat u getrouwd bent op 26 augustus 2015 – zou dit willen zeggen dat het bezoek van uw schoonfamilie, waarbij er om uw hand werd gevraagd, eveneens in de zomer van 2015 heeft plaats gevonden, niet lang voor uw vertrek uit Irak. Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. Uw verloving – het moment waarop uw schoonouders bij uw familie langskwamen om uw hand te vragen (CGVS p. 16) – zou hebben plaatsgevonden in het midden van het jaar 2014. U verklaarde bovendien dat u pas ongeveer een jaar nadat uw ouders het huwelijksaanzoek van uw man hadden geweigerd met uw man bent getrouwd (CGVS p. 15). Volgens deze versie van uw verhaal zou er tussen het bezoek van uw schoonfamilie aan uw ouders en uw stiekeme trouw en vlucht uit het land geruime tijd tussen zitten. Gezien dit echter de eerste keer was dat uw ouders zich uitlieten over een huwelijk met uw man en gezien jullie na de weigering van uw ouders in verband met jullie trouw verschillende zaken dienden te bespreken, uit te zoeken en te regelen, nl. een aanvraag tot familiehereniging, een visum, vliegtuigtickets,... kan dan ook van u verwacht worden dat u zich beter zou herinneren hoeveel tijd jullie hiervoor hadden en dat u over het tijdsverloop tussen uw 'verloving' en uw huwelijk meer consistente verklaringen zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt over hét cruciale moment in uw asielrelaas, het moment waarop uw schoonfamilie uw hand kwam vragen, een aanzoek dat enkele weken later zou zijn geweigerd door uw ouders, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven lijkt uw houding tegenover uw familie met betrekking tot uw relatie met uw man weinig waarschijnlijk. Zo beweerde u dat u niemand van uw familie op de hoogte bracht van het feit dat u met uw man wilde trouwen (CGVS p. 10). Dit is echter zeer opmerkelijk. U verklaarde immers een goede relatie met uw ouders te hebben gehad en nooit problemen met hen te hebben gehad voor uw schoonfamilie uw hand kwam vragen (CGVS p. 7). Bovendien was de reactie van uw ouders op het moment dat uw schoonfamilie uw hand kwam vragen vrij gematigd en redelijk. Zo gaven zij uw schoonouders niet onmiddellijk een antwoord, maar vroegen zij bedenktijd. Nadien spraken zij met u over dit huwelijksaanzoek en vroegen zij u om uw mening. Zij verklaarden dat zij in uw belang een juiste beslissing wilden maken en dat het beter zou zijn als iedereen met iemand van zijn eigen strekking zou trouwen (CGVS p. 11). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u niet aan uw familie zou hebben verteld dat u effectief graag met uw man wilde trouwen, gezien u enkel in dat geval had kunnen weten hoe zij gereageerd zouden hebben indien u had aangegeven zelf graag met deze man te willen trouwen. Het feit dat u dit nagelaten heeft dit uw familie te vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder lijkt uw houding tegenover uw familie na uw vertrek uit Irak weinig aannemelijk. U verklaarde dat u voor de laatste keer contact had met hen, toen u in Turkije was en hen vertelde over uw huwelijk. Hierna zou u de simkaart waarmee u hen gecontacteerd had, hebben vernietigd. U verklaarde dat uw familie u hierna niet meer contacteerde en dat uzelf evenmin contact met hen opnam, gezien u problemen vreesde (CGVS p. 9). U vreesde dat uw ouders u zouden vermoorden gezien dit is wat volgens uw gewoonte en traditie gebeurt indien een meisje zonder hun toestemming trouwt (CGVS p. 13). Dit is echter zeer opmerkelijk. Juist gezien de eerdere milde en tegemoetkomende reacties van uw ouders (cf. supra), lijkt het weinig waarschijnlijk dat u het contact met hen zo abrupt zou stopzetten. De vrees die u uit bij terugkeer naar Irak – vermoord te worden omwille van uw geheim huwelijk – is immers enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen. Door het contact met uw ouders te onderhouden zou u echter te weten kunnen komen hoe hun houding tegenover u daadwerkelijk was. Daarenboven beweerde u zelfs geen contact meer te hebben met uw broers of zussen (CGVS p. 3). Dit is des te merkwaardiger gezien uw zus M. op de hoogte was van uw relatie met M.F.W., vanaf het moment dat jullie drie maanden samen waren. Uw zus zou u bovendien gesteund hebben (CGVS p. 8). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u beweerde zelfs geen contact meer met uw zus te hebben, gezien u via haar immers te weten zou kunnen komen hoe de houding van uw familie tegenover u was en of hun houding tegenover u zou wijzigen. Het feit dat u na het telefoongesprek met uw ouders in Turkije geen contact meer zou onderhouden met uw familie, lijkt in het licht van de door u geschetste omstandigheden, weinig geloofwaardig.

Op basis van deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u stiekem, zonder toestemming van uw familie, zou zijn getrouwd en daarom vervolging door uw familie zou moeten vrezen.

Verder blijkt dat u, een soennitische moslima bent die getrouwd is met een sjiïet. In Irak zijn gemengde huwelijken tussen soennieten en sjiïeten toegestaan (cf. informatie in bijlage).

Hoewel dit minder frequent voorkomt dan in het verleden, dient echter te worden opgemerkt dat de situatie in Irak niet van die aard is dat personen in een gemengd sjiitisch-soennitisch huwelijk enkel en alleen omwille van dit huwelijk een gegronde vrees op vervolging als in de Vluchtelingenconventie lopen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw gemengde huwelijk verbonden incidenten aangehaald.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54)

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad.

In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uw huwelijksakte – samen met de vertaling die u hiervan voorlegt – en de volmacht bewijzen slechts dat u getrouwd bent zonder dat uw man aanwezig was en tonen niet aan dat u zonder toestemming van uw ouders zou zijn getrouwd of dat u omwille van uw huwelijk problemen zou hebben gekend. De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw zwangerschap bevatten geen relevante informatie met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u getrouwd bent en een kind hebt met M.F.W. (CGVS (...), O.V. (...)), een Iraaks staatsburger die de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel acht verzoekster volgende bepalingen geschonden:

“artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Zij licht toe als volgt:

“1.1. Betreffende het laattijdig indienen van de asielaanvraag.

Verzoekster kwam begin september 2015 in Frankrijk aan en reisde met haar echtgenoot naar België. Verzoekster diende haar asielaanvraag in op 11 maart 2016.

Verzoekster en haar echtgenoot hadden van kennissen gehoord dat de asielprocedure behandeld zou worden in Frankrijk aangezien daar de vingerafdrukken van verzoekster werden afgenomen en de raad gekregen om 6 maanden te wachten.

In het najaar was er bovendien de grote instroom van vluchtelingen overal in Europa met ellenlange wachtrijen om te registreren gepaard met de opvangcrisis, wat ook al niet van de aard was verzoekster gerust te stellen.

Verzoekster werd kennelijk slechts geadviseerd ter zake. Zij vreesde wel degelijk een terugkeer naar Irak waar zij zou worden blootgesteld aan de bloedwraak van haar familie. Zij vreesde evenzeer van haar echtgenoot te worden gescheiden door naar Frankrijk te worden gestuurd. Zij had reeds alle banden met haar familie verbroken omwille van haar echtgenoot. Haar echtgenoot is haar enige houvast en zij vreesde van hem gescheiden te worden, waardoor zij inging op het onterecht advies dat haar gegeven werd.

In die omstandigheden kan begrip worden opgebracht voor het feit dat verzoekster pas in maart 2016 haar asielaanvraag indiende.

1.2. Beweerde inconsistenties betreffende de datum waarop de schoonfamilie van verzoekster om haar hand kwam vragen bij haar ouders:

Het CGVS meent dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde i.v.m. het ogenblik waarop de familie van haar echtgenoot om haar hand kwam vragen bij haar ouders. Verzoekster zou dit situeren ongeveer een maand voor het huwelijk, dus in de zomer van 2015 tijdens het gehoor bij DVZ en in 2014 voor tijdens het gehoor bij het CGVS.

Tegenpartij maakt hier een verwarring tussen de verlovingspartijen (het akkoord tussen de verzoekster en M.F.W. onderling) en het bezoek van de schoonfamilie aan de familie van verzoekster om de hand te vragen dat ingeval van akkoord leidt tot een officiële verlovingspartij.

Om deze tegenstelling te illustreren baseert het CGVS zich op enkele vragen en antwoorden helemaal aan het einde van het verhoor (p. 15 – 16) terwijl de baby lawaaierig is en begint te huilen zoals aangeduid door de dossierbehandelaar.

Verzoekster heeft steeds aangehaald dat zij en M.F.W. onderling akkoord gingen te huwen enkele maanden nadat ze voor het eerst contact met elkaar hadden gehad. Dit is in de ogen van verzoekster de (niet-officiële) verlovingspartij. De ‘officiële’ verlovingspartij zou er pas komen wanneer beide families akkoord zouden gaan over het huwelijksproject. Die ‘officiële’ verlovingspartij is er nooit gekomen vermits de ouders van verzoekster het huwelijksaanzoek voor hun dochter hebben geweigerd.

Door die verschillende begrippen, onderlinge verlovingspartij, officiële verlovingspartij en bezoek van de ouders met elkaar te verwarren, is het CGVS tot een verkeerd besluit gekomen.

Wanneer verzoekster stelt: “Dus de verlovingspartij gebeurt in 2014, we waren getrouwd in 2015” (CGVS p. 15), bedoelt zij de onderlinge verlovingspartij tussen haarzelf en M.F.W..

Op de vraag “Weet u wanneer in 2014 de verlovingspartij plaatsvond?” antwoordt verzoekster met de onderlinge verlovingspartij voor ogen: “In het midden van het jaar ongeveer”, wat dus nog steeds coherent is.

Op dat ogenblik begint de baby opnieuw te huilen. De dossierbehandelaar stelt dan de vraag: “Met verlovingspartij bedoelt u het bezoek van uw schoonouders aan uw ouders?” Het genoteerde antwoord of de vertaling van het antwoord van verzoekster is hier niet in een duidelijke zin verwoord: “Ja, want het was niet onmiddellijk dat ze mijn hand vragen van de verlovingspartij.” Hier is duidelijk is misgelopen met het noteren van het antwoord van verzoekster aangezien deze zin niet begrijpbaar is.

Verzoekster stelt dat zij zei dat de schoonfamilie niet meteen na de onderlinge verlovingspartij tussen verzoekster en M.F.W. om de hand van verzoekster is gaan vragen. Dit gebeurde pas maanden later, m.n. ongeveer een maand voor het huwelijk.

De uitleg van verzoekster is niet enkel consistent met haar verklaringen bij DVZ, maar ook met de verklaringen betreffende de verlovingspartij op blz. 10 van het gehoor bij het CGVS: “Wanneer hebben uw man en u voor de eerste keer over trouwen of verlovingspartij gesproken? Drie maanden nadat we elkaar hebben leren kennen.”

Er kan dus geen inconsistentie worden afgeleid uit de antwoorden van verzoekster.

Er is enkel een verwarring tussen de twee verschillende begrippen van verloving: de onderlinge verloving en de officiële verloving na het vragen om de hand door de familie van de man en het akkoord van de familie van de vrouw (akkoord nooit gegeven werd).

1.3. Het CGVS acht de houding van verzoekster tegenover haar familie m.b.t. haar relatie met haar man weinig waarschijnlijk.

Het CGVS vindt het vreemd dat verzoekster niemand van haar familie op de hoogte bracht van het feit dat ze met haar man wilde trouwen.

Vermits haar ouders het huwelijksaanzoek hadden geweigerd en verzoekster van plan was om zonder de goedkeuring van haar ouders toch te huwen, is het toch vrij vanzelfsprekend dat zij over de geheime huwelijksplannen geen woord repte aan haar familie uit vrees voor represailles.

Indien de ouders 'mild' reageerden na het huwelijksaanzoek, is dit omdat zij ervan uitgingen dat hun dochter hun zienswijze zou volgen en nooit zonder hun goedkeuring een huwelijk zou aangaan.

Verzoekster had er dus geen enkel belang aan in rechtstreekse confrontatie te treden met haar ouders door hen te verwittigen dat zij, tegen hun uitdrukkelijk weigering in, toch van plan was met M.F.W. te trouwen.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert doet de houding van verzoekster dan ook geenszins afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

1.4. Het CGVS acht de houding van verzoekster tegenover haar familie na haar vertrek uit Irak weinig waarschijnlijk.

Het CGVS vindt het onwaarschijnlijk dat verzoekster haar familie na haar huwelijk slechts nog eenmaal contacteerde om hen op de hoogte te brengen van het feit dat zij in leven was en toch gehuwd was met M.F.W., gelet op de milde en tegemoetkomende reacties van haar ouders na het huwelijksaanzoek.

Zoals hierboven aangehaald, was de mildheid en de tegemoetkoming ingegeven door het feit dat de ouders ervan uitgingen dat hun dochter hun weigeringsbeslissing ging opvolgen.

Indien zij bedenktijd vroegen aan de ouders van haar schoonfamilie was dit louter om hen niet rechtstreeks en onmiddellijk te beledigen door een weigering. Het kan gevaarlijk zijn voor een soennitische familie om een sjiietische familie te schofferen.

Een vrouw die zonder toestemming van haar ouders en zelfs specifiek tegen het verbod van haar ouders een huwelijk aangaat met een man die bovendien van een andere religieuze strekking is, kan zich niet meer verwachten aan enige mildheid of tegemoetkoming.

De bloedwraak is een reële bedreiging voor een vrouw met de culturele achtergrond van verzoekster.

Zo blijkt uit een verslag "Algemeen Ambtsbericht Irak, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, december 2013, p. 22 e.v..

(<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2013/12/20/algemeen-ambtsbericht-irak>)

"Eergerelateerd geweld - waaronder eerwraak (moord) - komt in geheel Irak voor, ook in de KAR. In de KAR zou het probleem in de afgelopen jaren bovendien groter zijn geworden. Deze toename zou echter ook veroorzaakt kunnen zijn doordat steeds meer mensen in de KAR het geweld rapporteren. Eergerelateerd geweld is een algemeen probleem in Irak en is niet etnisch of sektarisch bepaald. Ook komt het zowel in de grote steden als daarbuiten voor.

Met eergerelateerd geweld beoogt de vader de eer van de familie te herstellen door het ongewenste gedrag van een familielid, waardoor de sociale, culturele of religieuze normen zouden zijn overtreden, te bestraffen."

Hieruit blijkt eveneens dat verzoekster geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten die, gelet op de huidige veiligheidssituatie in Irak, andere prioriteiten heeft en van voorkomen en vervolging van eerwraak geen prioriteit maakt:

"Eergerelateerd geweld blijft vaak een familieaangelegenheid waar de politie buiten wordt gehouden. Vervolging van daders komt zelden voor of er wordt een disproportioneel lage straf opgelegd.¹⁰⁵ Bronnen in de KAR geven aan dat de politie geen onderzoek verricht naar mogelijk eergerelateerd geweld als de familie of het slachtoffer zelf aangeeft dat er geen sprake is van een eergerelateerd delict. Bovendien worden sterfgevallen ten gevolge van eerwraak vaak bestempeld als zelfmoord of een ongeluk.

Indien er toch strafrechtelijke vervolging plaatsvindt, dient dit te gebeuren op grond van de reguliere wetsartikelen van het Wetboek van Strafrecht, zoals de artikelen gewijd aan moord of doodslag indien het slachtoffer is gedood. Artikel 128 bepaalt dat het plegen van een strafbaar feit met eergerelateerd motief of in antwoord op een ongerechtvaardigde en ernstige provocatie van het slachtoffer een verzachtende omstandigheid is, op basis waarvan de strafmaat verlaagd kan worden.

De opgelegde straffen kunnen van rechter tot rechter sterk verschillen. Volgens een bron krijgt een dader van eerwraak doorgaans één tot twee jaar gevangenisstraf opgelegd en in sommige gevallen slechts een voorwaardelijke gevangenisstraf. »

Het CGVS trekt enkel in twijfel dat verzoekster een risico op eerwraak loopt vanwege haar familie. Het CGVS trekt nochtans niet in twijfel dat verzoekster zonder de toestemming van haar ouders in het huwelijk getreden is.

Verzoekster, een vrouw, is aldus rechtstreeks tegen de wil van haar familie ingegaan.

Het CGVS diende dan ook te onderzoeken welke risico's verzoekster als vrouw met een klein kind loopt, en meer bepaald een vrouw die tegen de wil in van haar ouders getrouwd is met een man van een andere religieuze strekking.

Het sociocultureel aspect werd hier manifest onderschat door het CGVS.

1.5. Gebrek aan aanhaling van concrete, geloofwaardige en ernstige aan het huwelijk van verzoekster verbonden incidenten omwille van het gemengd sjiitisch-soennitisch huwelijk

Zoals het CGVS zelf benadrukt komen gemengde huwelijken minder voor dan in het verleden omwille van het sectaire geweld tussen de gemeenschappen.

Indien verzoekster enkel en alleen omwille van haar gemengd huwelijk niet noodzakelijk in gevaar is, is dit nochtans wel een bezwarende factor waarmee rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van de asielaanvraag in samenlezing met de andere asielmotieven.

Er moet eveneens rekening worden gehouden met deze bezwarende factor in het kader van het onderzoek van de subsidiaire bescherming.

Het gemengd huwelijk plaatst verzoekster in een soort 'no man's land' waar zij geen bescherming kan genieten van de ene of van de andere gemeenschap. Zij behoort als soennitische niet tot de sjiitische gemeenschap, terwijl zij verstoten wordt uit de soennitische gemeenschap waartoe zij behoorde.

Verzoekster roept dus een gegronde vrees voor vervolging in als lid van een sociale groep, met name de sociale groep van Iraakse vrouwen die de gewoonteregels overtreden. Een terugkeer naar Irak als alleenstaande vrouw die zonder toelating een huwelijk is aangegaan met een man van een andere religieuze strekking en met een kind, loopt zij duidelijke risico's onder meer slachtoffer te worden van eerwraak door haar familieleden of op straat te belanden met haar dochter aangezien zij nergens naar toe kan met haar dochter. Ook de familie van haar echtgenoot heeft afstand heeft genomen en gemeld aan de familie van verzoekster dat zij niet op de hoogte waren van de plannen van verzoekster en M.F.W. om in het geheim te huwen omdat zij geen problemen wensen met de familie van verzoekster.

De feiten aangehaald door verzoekster dienen dan ook als bewezen te worden beschouwd en tonen een actueel reëel risico op vervolging aan die onder toepassing valt van art 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet 15.12.1980.

Minstens moet haar op grond van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verzoekster vordert dan ook dat haar het vluchtelingenstatuut zou worden toegekend."

- In een tweede middel voert verzoekster aan als volgt:

"Tweede middel genomen uit de schending van artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt de identiteit en de Iraakse nationaliteit van verzoekster niet in vraag, noch het feit dat zij afkomstig is uit Bagdad

Het CGVS "erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstige Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op de hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit de beslissing kan echter niet afgeleid worden dat, in het kader van het onderzoek naar de toepassing van de subsidiaire bescherming, het CGVS wel degelijk rekening heeft gehouden met het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekster ingeval van terugkeer, met name een alleenstaande vrouw met een baby van enkele maanden oud, die tegen de wil van haar familie is gehuwd met een man van een andere religieuze strekking en zelf tot een onderdrukte religieuze strekking behoort, m.n. het soennisme. De beslissing beperkt zich ertoe de veiligheidstoestand in Irak en meer bepaald Bagdad in het algemeen te onderzoeken en niet vanuit het standpunt van een asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel zoals verzoekster.

De beslissing rept overigens geen woord over het kind van verzoekster.

De beslissing is dus niet passend gemotiveerd.

De subsidiaire bescherming dient dan ook te worden toegekend, gelet op het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekster en haar kind."

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 5 juli 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoekster.

De Raad merkt op dat verzoekster, die sinds 6 september 2015 in België verblijft, haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend, namelijk op 11 maart 2016, hetgeen afbreuk doet aan verzoeksters geloofwaardigheid. Van verzoekster, die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Dat er op het moment van verzoeksters binnenkomst lange registratiewachtrijen waren door een grote instroom van vluchtelingen kan hieraan geen afbreuk doen. Ook het feit dat verzoekster vreesde te worden teruggestuurd naar Irak of Frankrijk kan niet worden aanvaard als verschoning voor het laattijdig indienen van haar asielaanvraag, gezien dergelijke onzekerheid net kan worden opgeheven door het starten van een asielprocedure of een andere procedure tot machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dat verzoekster "slecht geadviseerd werd ter zake" kan evenmin verschoning bieden voor verzoeksters laattijdigheid, gezien van verzoekster, die internationale bescherming wenste in te roepen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en de procedure hieromtrent. De Commissaris-generaal merkte daarbij terecht op dat verzoeksters echtgenoot in 2009-2010 de asielprocedure in België doorliep, gezien hem in 2010 subsidiaire bescherming werd toegekend, en dus redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze op de hoogte is van de mogelijke procedures en van het belang om tijdig een asielaanvraag in te dienen. De Raad treedt de Commissaris-generaal bij dat de laattijdigheid van verzoeksters asielaanvraag een indicatie vormt dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen de ernst van de door haar geschetste vervolging relativeert.

Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat zonder toestemming van haar ouders gehuwd is met haar sjiitische echtgenoot, noch dat zij daadwerkelijk vervolging vreest door haar ouders omwille van haar geheime huwelijk. Het asielrelaas van verzoekster wordt immers ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Verzoekster kan vooreerst niet worden gevolgd waar zij stelt dat de Commissaris-generaal verkeerdelijk tot inconsistenties in verzoeksters verklaringen heeft besloten, door de begrippen "*onderlinge verloving, officiële verloving en bezoek van de ouders*" met elkaar te verwarren. Verzoekster werd tijdens het CGVS-interview gevraagd "*uw ouders hebben uw verloving geweigerd, hoe lang daarna zijn jullie getrouwd?*", waarop verzoekster verklaarde dat "*het was niet meteen, ongeveer na een jaar, want we hebben elkaar in 2014 leren kennen en het was niet meteen dat hij mijn hand heeft gevraagd. Dus de verloving gebeurt in 2014, we waren getrouwd in 2015*", waarop zij vervolgens preciseert dat de verloving in het midden van het jaar 2014 plaatsvond. Ter verduidelijking gevraagd of verzoekster met de verloving het bezoek van haar schoonfamilie aan haar ouders bedoelt, verklaart zij "*ja want het was niet onmiddellijk dat ze mijn hand vragen van de verloving*" (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15-16). De Raad is van oordeel dat uit het bovenstaande terdege blijkt dat de verklaringen van verzoekster betrekking hadden op het bezoek van haar schoonfamilie. Verzoekers verweer in haar verzoekschrift dat het gehoor niet in optimale omstandigheden verliep, dat haar baby op dat moment aan het huilen was en er zodoende iets verkeerd gegaan is bij het noteren van verzoeksters antwoord, gezien de laatste zin onbegrijpelijk is, kan dan ook niet dienstig worden aanvaard. Bovendien geniet het gehoorverslag, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met wat verzoekster in werkelijkheid heeft verklaard. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview tegenstrijdig zijn met verzoeksters verklaringen bij aanvang van de asielprocedure, waar zij verklaarde dat haar schoonfamilie een maand voor haar huwelijk, dat volgens de door verzoekster neergelegde huwelijksakte plaatsvond op 26 augustus 2015, haar hand is komen vragen bij haar familie (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 2; Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10, nrs. 4-5).

De Raad acht het bovendien, in navolging van de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat verzoekster, reeds voordat haar schoonfamilie om haar hand kwam vragen en haar ouders dit aanbod weigerden, niemand van haar familie op de hoogte zou gebracht hebben van haar voornemen en verlangen om te trouwen met haar sjiitische echtgenoot. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat verzoekster een goede relatie had met haar ouders, dat zij nooit problemen hadden voor de huwelijksweigering, dat haar zus haar steunde in haar relatie en dat de reactie van haar ouders op de vraag om verzoeksters hand zowel tegenover haarzelf als tegenover haar schoonfamilie vrij gematigd en redelijk was (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7, 8, 10, 11). Gelet op deze vaststellingen, acht de Raad het aldus niet waarschijnlijk dat verzoekster niet eerder iemand van haar familie in vertrouwen zou durven nemen omtrent haar voornemen om te huwen met haar sjiitische echtgenoot. Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dat het vanzelfsprekend is dat zij haar ouders niet op de hoogte bracht van haar geheime huwelijksplannen kan hieraan geen afbreuk doen, gezien voorgaande motivering betrekking heeft op de periode voor de weigering van haar ouders. Gelet op bovenstaande vaststellingen acht de Raad het bovendien evenmin aannemelijk dat verzoekster, buiten één telefoontje in Turkije om haar ouders op de hoogte te brengen met haar huwelijk, geen contact meer zou opnemen met haar familie uit vrees dat zij haar zouden vervolgen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9), temeer gezien verzoekster nooit bedreigingen te hebben ontvangen van haar familieleden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13) en zij dus door middel van contact met haar familie op de hoogte zou kunnen blijven van hun houding tegenover haar. Waar verzoekster de bevindingen van de Commissaris-generaal omtrent de houding van haar ouders tracht te minimaliseren door op te werpen dat haar ouders enkel gematigd reageerden op het huwelijksaanzoek omdat zij verzoeksters schoonfamilie niet wouden beledigen, gezien het gevaarlijk kan zijn voor soennieten om sjiieten te beledigen, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, die bovendien *post-factum* wordt opgeworpen, na reflectie in het licht van de kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat zij zonder toestemming van haar ouders in het huwelijk is getreden.

De Raad benadrukt bovendien dat, zelfs indien verzoekster daadwerkelijk zonder toestemming van haar ouders zou gehuwd zijn, verzoekster niet aantoonbaar dat zij hierdoor daadwerkelijk bedreigd zou worden door haar familie uit eervraak.

Toen verzoekster gevraagd werd of haar ouders ooit bedreigingen tegen haar hadden geuit, verklaarde zij immers dat *"het is wel bekend zonder mij te bedreigen, het is iets die tegen onze gewoonte en traditie dus in het geval van terugkeer, ze gaan mij vermoorden"* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Uit het overige van verzoeksters verklaringen blijkt bovendien evenmin dat verzoeksters ouders enige bedreigingen zouden hebben geuit tegenover verzoekster. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. De door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging dient *in concreto* aannemelijk te worden gemaakt en verzoekster blijft hierbij in gebreke. Bijgevolg is ook de door verzoekster aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat zij zelf concrete problemen heeft, nu zij in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Het loutere feit dat in Irak eerdergerelateerd geweld zoals eerwraak voorkomt, toont niet aan dat verzoekster in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

De Commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat *"Verder blijkt dat u, een soennitische moslima bent die getrouwd is met een sjiit. In Irak zijn gemengde huwelijken tussen soennieten en sjiieten toegestaan (cf. informatie in bijlage). Hoewel dit minder frequent voorkomt dan in het verleden, dient echter te worden opgemerkt dat de situatie in Irak niet van die aard is dat personen in een gemengd sjiitisch-soennitisch huwelijk enkel en alleen omwille van dit huwelijk een gegronde vrees op vervolging als in de Vluchtelingenconventie lopen . Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw gemengde huwelijk verbonden incidenten aangehaald."* Waar verzoekster aanvoert dat zij door haar gemengde huwelijk van geen enkele gemeenschap, noch de soennitische, noch de sjiitische, stelt de Raad vast dit een louter blote bewering betreft die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens en die derhalve niet wordt aangenomen door de Raad. Gelet op het feit dat verzoeksters voorgehouden problemen ongeloofwaardig werd bevonden, kan bovendien evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat verzoekers schoonfamilie afstand zou hebben genomen van haar omwille van deze problemen.

Verzoekster kan tot slot niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing met geen woord rept over haar kind, aangezien de bestreden beslissing concludeert dat de aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat zij getrouwd is en een kind heeft met M.F.W. Dit element op zich laat echter niet toe om vast te stellen dat zij aanspraak maakt op een internationale beschermingsstatus.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Waar verzoekster aanvoert dat zij lid is van een specifieke sociale groep, namelijk die van Iraakse vrouwen die de gewoonteregels overtreden, wijst de Raad er op dat, zelfs in zoverre kan worden aangenomen dat verzoekster behoort tot een specifieke sociale groep, het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. Verzoekster moet immers aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nrs. 1, 3-5) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-generaal en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht.

Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden

lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar haar profiel, met name *“een alleenstaande vrouw met een baby van enkele maanden oud, die tegen de wil van haar familie is gehuwd met een man van een andere religieuze strekking en zelf tot een onderdrukte religieuze strekking behoort, m.n. het soennisme”*, merkt de Raad op dat zij het feit dat zij daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd onvoldoende concreet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP